

[Finansministeren]

sen, at det var mig, der i går sagde til Socialdemokratiet – og det står jeg ved også i dag – at valgkampen er slut, og at der er mange af de argumenter, som man måtte leve med i valgkampen – og her er vi alle lige gode – som vi nu skal have skubbet ud af den debat, vi skal føre med henblik på at få endeligt vedtaget en sagligt forsvarlig finanslov den 17. december i år. Det er det, arbejdsopgaven består i for dette Folketing.

Derfor vil jeg starte med at komme med nogle bemærkninger om det, som Socialdemokratiet kalder social genopretning.

Hr. Henning Rasmussen siger, at de ældre har brug for en forhøjelse af deres folkepension, og at de også må have det sådan, at de kan få noget ud af småindtægter ved siden af. Det var stort set hr. Henning Rasmussens ord.

For det første går jeg ud fra, at hr. Henning Rasmussen er klar over, at folkepensionistgruppen er den gruppe i vort samfund, som har haft den største realindkomstfremgang igennem de senere år. Det er dog væsentligt selv i en periode, hvor der har været stærke krav til den økonomiske genopretning. Jeg går også ud fra, at hr. Henning Rasmussen er opmærksom på, at der allerede er gennemført et lovforslag i Folketinget inden sommerferien til løsning af pensionisternes samspilsproblemer, så det netop kan betale sig at have en mindre indkomst ved siden af. Det problem er løst, og det koster faktisk knap 2 mia. kr., som regeringen har fundet plads til selv under de stramme krav om en fast udgiftspolitik.

Hvis vi ser på arbejdsløshedsdagpengene og på sygedagpengene, er det da rigtigt, at maksimum for dagpenge har været fastfrosset gennem en periode indtil for 1½ år siden. Det, man glemmer i denne debat, er, at det er loftet, der ikke er reguleret. Cirka halvdelen af dagpengemodtagerne støder ikke mod loftet og har derfor heller ikke været udsat for reduktioner, så den dårligste del af dagpengemodtagerne har ikke fået deres vilkår forringet; det er argumentet for, at der ikke er basis for at tale om behov for social genopretning. Det tredje område er bistandsmodtagerne. Hvis hr. Henning Rasmussen tager ændringerne af kontanthjælpssatserne, kan han se, at der er en række kontanthjælpsmodtagere – det gælder under alle omstændigheder enlige med over to børn – som får højere ydelser, end man får som dag-

pengemodtager, og det er et problem, som jeg tror mange af hr. Henning Rasmussens partifæller har stor forståelse for. Det er derfor umuligt at se, at der skulle være basis for forhøjelse af satserne på disse områder. Det er derfor, jeg vil appellere meget stærkt til Socialdemokratiet om at prøve at se på, hvad det er, der er sket, og hvad der er lagt op til, at der skal ske i de kommende år.

Lad os se på udviklingen i de samlede sociale budgetter. Jeg skal ikke her selv forfalde til at gå tilbage til valgkampens mange tal, men vil alligevel sige, at der har været en fremgang totalt på disse områder, som vi ikke har set magen til i mange år, og der er ingen – hvis man skal holde sig til sandheden – der vil kunne påstå, at Danmark ikke stadig væk er et af de lande i den vestlige verden, der har de bedste sociale systemer. Derfor tror jeg, det er vigtigt, at vi får den debat på plads.

Hvis hr. Henning Rasmussen slår op i den budgetoversigt, der blev udgivet forleden dag, vil han konstatere, at når vi tager de samlede indkomstoverførsler, er væksten fra 1986 til 1988 i faste priser på 7,5 mia. kr. Det er jo en vækst, som først og fremmest har sin baggrund ikke bare i, at der desværre er lidt flere modtagere af arbejdsløshedsdagpenge, men også i, at der er en vækst i antallet af efterlønsmodtagere, antallet af førtidspensionister og antallet af folkepensionister. Det er dette beløb, vi skal dække ind inden for de stramme krav, der stilles til vores finanspolitik og samlede økonomiske politik. Det er det, der kan lykkes, og det synes jeg man en gang imellem også fra Socialdemokratiets side skulle tage hatten af for.

Og så kun den generelle bemærkning, og her er jeg meget enig med hr. Bilgrav-Nielsen: Der er grupper i dette samfund, som reelt er fattige – ingen tvivl om det. Det er ikke noget nyt, men det er ikke løsningen på deres problem blot at gennemføre en forhøjelse af nogle satser. Dette handler jo om, hvordan vi i større udstrækning kan løse disse menneskers psykiske og menneskelige problemer, og jeg tror også, der i virkeligheden, når alt kommer til alt, er en bred forståelse for, at dette er menneskelige og psykiske problemer, som ikke løses ved en forhøjelse af de beløb, de får til rådighed efter lovgivningen. Disse ting har hverken socialdemokratiske regeringer eller firkløverregeringer evnet at klare. Det kræver en langt mere målrettet indsats af